Sayı: 46

Amcabey

«Ehibba şivei yagnada mephut eyler âdâyı.
«Huda göstermesin âsârı izmihlâl bir yerde!»

OLSA DA BİR, OLMASA DA BİR...

On beş, yirmi satır martaval için,
Zaman olsa da bir, olmasa da bir!..
Zurna gibi çatlak bir kaval için
Çoban olsa da bir, olmasa da bir!...

Sürüyü dağıtıp kavalı atma,
Ben martaval yutmam, bana anlatma,
Yolunu şaşıran sersem adama
Kervan olsa da bir, olmasa da bir!..

Anladın ya, sen de doğru yol ara,
Çözülsün içinde duran makara,
Sakın ha, iş işten geçtikten sonra,
Derman olsa da bir, olmasa da bir!..

Vaktinde sürmeli tarlayı, bağı,
Denemeden tutma sakın ortağı,
Kırılınca doru atın ayağı,
Rahvan olsa da bir, olmasa da bir!..

Gözün bulunmasın elin aşında,
Sen de çalışmağa bak genç yaşında,
Kurtlar kocayınca dağlar başında,
Duman olsa da bir, olmasa da bir!..

Anbarı iyi tut, çıkarsa dibi,
Düşünürsün sonra ispinoz gibi,
O gün baba dostu Kanbur Çelebi
İhvan olsa da bir, olmasa da bir!..

Poker masasında bir cebi delik,
Sonra meyhanede tam bir küfelik,
Suyunu çektiği gün son metelik,
Pişman olsa da bir, olmasa da bir!..

Dışarda olursa erkeğin gözü,
Elbette yalandır onun her sözü,
Komşuna bakınca elin öküzü,
Hayran olsa da bir, olmasa da bir!..

Hatun kişilerde gönül akınca,
Abayı harlatıp kalbi yakınca,
Komşunun oğluna kızın bakınca,
Şeytan olsa da bir, olmasa da bir!...

Bu ilde şevgiden söz caiz değil,
Ne yapsın «Meİâl» ki bir vâiz değil,
Aşkın girmediği kalpte sen de bil:
İrfan olsa da bir, olmasa da bir!...

Münir Melâl

● **Şişli, H. A. Y. :**

— Arkadaşım bana bir şey verdi, sıkıntıda olduğu için satmamı istedi. Sattım ve parasını götürüp tamamen kendisine verdim. Bunu duyan bir başka arkadaşım bana geldi: «Sen de amma aptalmışsın ha, dedi, paranın hepsini neden verdin?»

Şimdi size soruyorum Amcabey, acaba doğruluğun adı aptallık mı oldu?..

A. — Hayır, doğruluk daima doğruluktur. Aptal odur ki, kazanılması pek güç olan dostluğu bir menfaat uğruna kolayca feda eder!

● **Tarsus, Ahmet Nadir Caner:**

— Sınıfımız yol kenarında. Öğretmenimiz de bir genç bayan. Sesi pek az. Hele sokaktan arabalar geçerken, hiç duyamıyoruz. Ne yapalım dersin Amcabey?..

A. — Kulağınızı dört açmıya bakın. Zira imtihanda böyle mazereti dinliyen olmaz. Kulağınızı açmak da fayda vermezse sınıfta para toplayıp bir mikrofon ve hoparlör alıp öğretmenin önüne koyun. Ne şiş yansın, ne kebap!

● **Kadıköy, Şefika Tokgöz:**

— Evimizin tam karşısında bir pansiyon var. Kiracıların hepsi de ecnebi. Sabahları yarı çıplak, açık pençerelerin önünde jimnastik yapıyorlar. Altmış yaşına geldim, hiç böyle mahalle görmedim. Ne yapayım, haber mi göndereyim, polise mi şikâyet edeyim?

A. — Bunların hiç birine lûzum yok büyük hanım. Bir sabah siz de soyunup pencerenizden görünüverin; eğer bir daha pencerelere çıkan olursa ben buradayım!

● **Kadıköy, Selâmi Arsan:**

— Her iskele, her istasyon ve her meydandaki saatlerin âyâarları başka başka Bunlara uymak için ne tavsiye edersiniz?.

A. — Bu saatlere göre âyar edilmiş cep veya kol saatleri taşımak!

● **Bandırma, Orta okul sınıf 3. O. A. ya:**

A. — Asasını vurup Kızıldenizi geçen İsa değil Musadır.

16 İLKTEŞRİN 1943 Cilt: 2 — Sayı: 46 Fiatı 10 Kuruştur

AMCABEY

CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ MİZAH MECMUASI

İDARE YERİ:
Cağaloğlu Cumhuriyet Matbaası
Posta kutusu: 555 İst., Telefon: 20084

Müessisi:
CEMAL NADİR GÜLER

ABONE ŞARTLARI:
Yurt içi: Bir seneliği 500, Altı aylığı 250 Kş.
Yurt dışı: Bir seneliği 900, Altı aylığı 500 Kş.

Dev Aynası

DAM ÜSTÜNDE SAKSAĞAN..

Bizim dilimiz dünyanın en cinaslı, en nükteli dillerinden biridir. Belki de birincisi!.. — Burasını dil uleması daha iyi bilir! —

Konuşurken iki lâkırdı arasına, hiç değilse bir darbımesel, bir atalar sözü sıkıştırmadan edemeyiz. Galiba bu özelliğimizdir ki son yıllarda ortaya bir vecize modası çıkardı. Daha doğrusu moda değil de iptilâ!..

Bu iptilâ bilhassa resmî kurullarda, sosyal kurumlarda pek ileride!.. Halka bildirilecek bir nizam, söylenecek bir fikir doğrudan doğruya, olduğu gibi, apaçık bildirilip söyleneceğine lâf ezilip büzülerek, fikirlere acayip renk ve biçimler verilerk, kâh cümlenin başı sona, kâh sonu ortaya getirilerek söyleniyor.

Buna dair en canlı örnekleri, yılın sayılı günlerinde, sokaklara asılan yazılı bezler üzerinde bol bol görebilirsiniz. Bunların çoğu öyle garip vecizelerdir ki insanı, Türk dilinin o tatlı belâgatinden şüpheye düşürür.

Bu konuya dokunuşumuzun sebebi, yeni açılan Yıldız parkında gördüğümüz yeni bir vecize (!) oldu.

Parkın ziyaretçilerine, güya çiçek sevgisi aşılamak için şöyle deniyor:

«Korursan koru, kırarsan kuru olur!»

«Keşkeklenmiş keşkek kepçesini» hatırlatan bu vecizelerin aslı:

«Dam üstünde saksağan,
Beline vurdum kazmayla» olsa gerektir!

Amcabey

Ezelî bir dava:
Ev — Bunlardan sen mes'ulsün!..
Okul — Hayır, sen mes'ulsün!..

Amcabeyden rivayet

MEMUR, ARTİST!

Şehir tiyatrosun talimatnamesini hazırlıyan Belediye komisyonu tiyatro artistlerinin memur sayıldığı için tiyatro dışında başka bir iş yapamıyacakları neticesine varmış.

Pastahane işleten Behzat Butakla piyango gişesi ve birahane işleten Hâzım Körmükçü bu önemli mes'ele üstünde konuşuyorlardı, Behzat:

— İstifa ederiz vesselâm!.. deyip kesti, attı. Hazım:

— Peki ama, dedi, biz bunca yıldır oyun oynamıya alışmış insanlarız.

Behzat: — Aldırma, diye cevap verdi, ticaret de artık bir oyun oldu!..

MODERN İSA!

Sovyet Rusyanın yeni patriği geçenlerde Hazreti İsayı tarif ediyordu.

Bu tarifte İsa «bir yanağına tokadı yiyince öbür yanağını uzatan adam olarak değil de «mütecavizin elinden silâhını alıp tecavüz eden adam» olarak belirtiliyordu. Gazetelerde bunu okuyan dini bütünlerden biri:

— Bugünün insanları bu tarifi kabul ettiler diyelim. Fakat İsa buna ne diyecek?..

Arkadaşı: — Merak etme, dedi, bir yanağına tokadı yiyince öbür yanağını uzatacak kadar sabırlı ve tahammülü olan adam buna güler de geçer!..

BAKLALAR!..

Bakkalın önünde durmuşlar, fiatlar hakkında konuşuyorlardı. Ceketinin cebinden «Tanin» gazeteinin başlığı görünen zat:

— Nail, hububat fiatları düşecek mi dersin hazret?.. diye sordu.

Koltuğunda «Türkische Post» gazetesi bulunan zat:

— Buğdayı, arpayı, fasulyeyi, mercimeği bilmem ama Hüseyin Cahit bir yandan, Ali İhsan bir yandan ağızlarındaki baklaları çıkarmakta devam ederlerse baklanın ucuzlıyacağı muhakkak!..

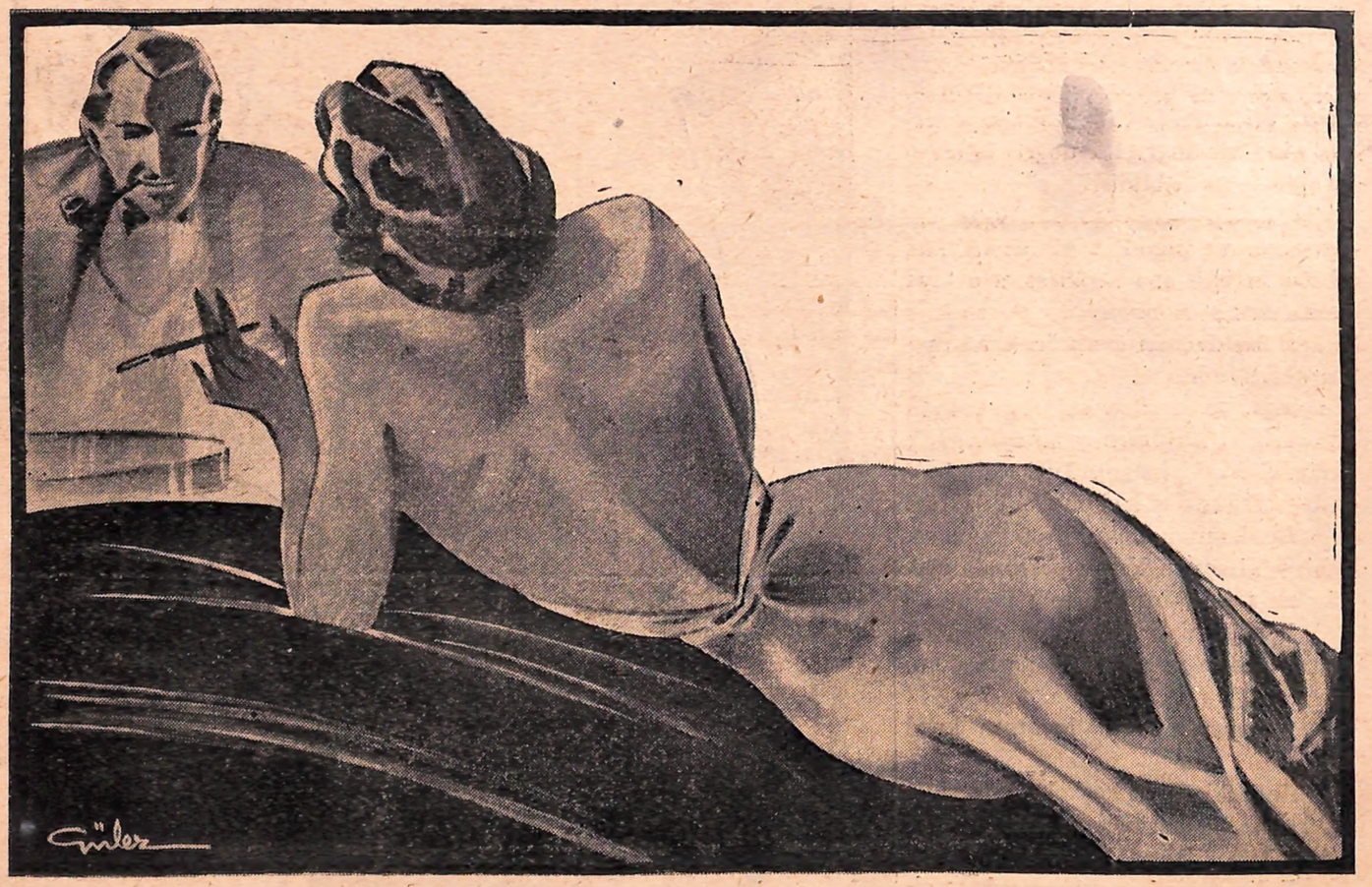

— Şahsî teşebbüs, gençler arasında aldı yürüdü maşallah...
— Evet, bilhassa evlenme bahsinde...

Meçhul kahraman

Yazan: **Mahmut Yesari**

Aynadan yana korkusu yok. Güzelliğine kendisi kadar başkaları da inandırmış olacaklar ki nohut burnu havada, kenç kız azmanı -kadın diyemiyorum- vakitsiz serpilmiş, etine dolgun, yumuk yüzlü bir kız.

Hali, tavrı serbest ama, vekit vakit, serbestliğinden kendisi de utanıyormuş gibi bir irkilişi var. Kendi de haline inanamıyor. Yalnız, nohut burnunun ucunda hoşnutsuz br rüzgâr estiği belli Kirpiklerini pek yakıştırmış, pek beğenmiş olacak ki durmadan birteviye göz kırpıyor, gözlerinin rengini keşfetmek kabil değil!.

İskemleye, koltuğa yerleşir gibi oturuyor. Bunda, bir koltuğa oturma alışıklığı yok, hasreti var. Elinin, yahut parmaklarının ufacık bir hareketi için, kollarını geriyor, dünyayı kucaklıyacakmış gibi bir şeyler yapıyor. Bu kızın belli ki yeri dar. İnsanların yaşama şartları, ahlâklarına ve tavırlarına da tesir ediyor.

Bir masada, altı kişiyiz. Onu, baş köşeye oturtmuşlardı. Mantosunu çıkarmadan, iskemleye gerilip yaslandı, sokağa çıkıyormuş gibi ipek boyun atkısını sıkıca düğümledi. Kımıldanmak, hareket etmek istiyor ama, neden, niçin? Bu kararsızlık sıkıntısı içinde etrafına bakınıyor ve konuşmak istiyor. Ne konaşacak? Bakışlarile, tavırlarile dünyayı hiçe sayıyor. Ne konuşsun?..

Çok geçmedi, muharebe bahsi açıldı ve uzadıkça uzadı. Masada, bir artist arkadaş var. Hep neş'eli şeyler konuşmak ister ve neş'esile etrafını da neş'elendirir. Bu, bir kişiyi değil, binlerce kişiyi güldüren artist bunalmıştı, yalvardı:

— Başka şeyler konuşalım, dedi. Yalnız, Allahaşkına şu muharebeden bahsetmiyelim.

Günün değil, asrın en büyük, en mühim mevzuu olan muharebeden bahsedilmezse neden bahsedilirdi?

Artist arkadaş, ellerini çırptı:

— son filmleri gördünüz mü?

Genç kız azmanı nohut burun kız dudak büktü:

— Hepsini gördüm. Ben, sinema meraklısı değilim. Mevzuları, oynanışları tetkik etmeyi severim. Geçende bir film gördüm. Mevzudan bir şey anlamadım. Bir benzerlik üzerine kurulmuş zoraki bir şey.

Ayaklarım suya erdi, benim «Akasyapalas» dan bahsediyordu.

Devam etti:

— Nedir o dekorlar? Boğaziçinde bir otel.

Bizde «yasak» yasaktır!..

Pek anlaşılmıyor ama, Boğaziçindekilerden. Ben, Boğaziçinde öyle bahçeli otel görmedim. Otelin kapısı görünmüyor. Çiçekli bir bahçe, o kadar... Kadın artistlere acıdım. Aman, o ne acemilik! Kocasını kıskanan kadın rolündeki artist, kocasına bağlı bir kadın halini almıyor. Işıklar da iyi değil. Sönük olacak yerde keskin, keskin olacak yerde sönük.

Söylüyor, söylüyordu. Boncuk gözlü, nohut burun genç kız, kimdi? Bende merak uyanmıştı. İsmini söylemişlerdi ama, hemen unutmuştum.

Her halde, artist olacaktı. Çünkü bu kadar «salâhiyetle» nasıl konuşurdu? Gel gelelim, ben, hemen hemen bütün artistleri tanırım. Bunu, hiç gözüm ısırmıyor. Şüphelendim, kendi kendime:

— Sayısı gün geçtikçe artan kadın muharrirlerden biri olacak! dedim.

Öyle ya, bu da belki yeni inkişaf etmiş istidat dehalarından biriydi!.. Meraktan çatlıyordum. Soracağım, soracağım ama, o, lâkırdının arkasını kesmiyor ki..

Bir kişiyi değil, bin kişiyi değil, on bin kişiyi güldüren artist, elile işaret etti:

— Bir şey sormama müsaade edermisiniz?

Genç kız, içtiği biradan ziyade, kendi sesinden sarhoş olmuştu. Boncuk gözlerini kırpıştırarak lûtfen gülümsedi:

— Buyurunuz, sorunuz!..

Artist, sordu:

— Siz, artistmisiniz?

Genç kız, tiksinir gibi başını salladı:

— Hayır!

Artist, genç kızın yüzüne bir saniye baktı bakmadı, bana döndü.

— Hocam, sizin tanımadığımız yoktur. Küçük hanım, muharrir mi?

Ben, suçlu suçlu boynumu büktüm:

— Maalesef tanımakla mübahi değilim.

Genç kız tekrar tiksinerek başını geriye itti:

(Arkası S. 10 da)

Felekten rivayet :

DEĞİRMEN ..

Yazan : B. FELEK

Değirmenin suyu nereden gelir bilmeyiz; ama suyu el ile taşınan değirmenin çok dönmiyeceğini pekâlâ biliriz!.. Ve yine biliriz ki değirmende ağıran sakaldan da hayır yoktur!. Gerçi yalnız Karagözle Hacivatta kalan sakal bugün ortadan kalktığı için bu tehlike de yokolmuşa benzer ama nice sakalsızların da sakallarını değirmende ağartmış olduklarına dair belirtiler de gözümüzden kaçmaz!.

Bana sorarsanız değirmen, diplomat, hatta zeki bir nesnedir!.. Havanın estiği tarafa, suyun aktığı cihete doğru döner. Muttasıl döner ve muttasıl öğütür!.. Böyle her rüzgâra göre, her akıntıya uya dönen başkaları da vardır. Onlar da öğütür. Şu farkla: Bunlar kendileri için, değirmen halk için öğütür!.. Mübarek bir yerdir değirmen. Türbeden daha mübarektir. Allah eksikliğini göstermesin.

Değirmen lâfını ederken size hocanın bir değirmen fıkrasını anlatayım:

Bir gün hoca değirmene buğday öğütmiye gitmiş. Değirmenci arkasını dönüp öteye baktığı sırada başkalarının torbasından avuç avuç buğday alıp kendi torbasına aktarmıya başlamış. Aksi olacak, herif işin farkına varmış:

— Yahu! Ne yapıyorsun hoca! Ayıp değil mi? diye lâf edecek olmuş.

Hazırcevap hoca gülümsiyerek:

— Canım aldırma! Ben delidolu bir adamım. Böyle şeyler yaparım.

Demiş. Değirmenci tekrar:

— Deliysen biraz da kendi torbandan başkalarınınkine buğday aktarıversen ya! diye üsteleyince hoca dayanamamış:

— Yoo! Deliyim dedimse o kadar da zır deli değilim artık! cevabını vermiş.

Piyasa değirmenlerinde herkesin kendi torbasını başkasınınkinden doldururken kendininkinden başkasına da bir buğday tanesi vermemesi zırdelilerin azaldığına alâmettir. Ama bu zırdeliliğin eksikliğine şükür mu edelim, hayf mı?

B. Felek

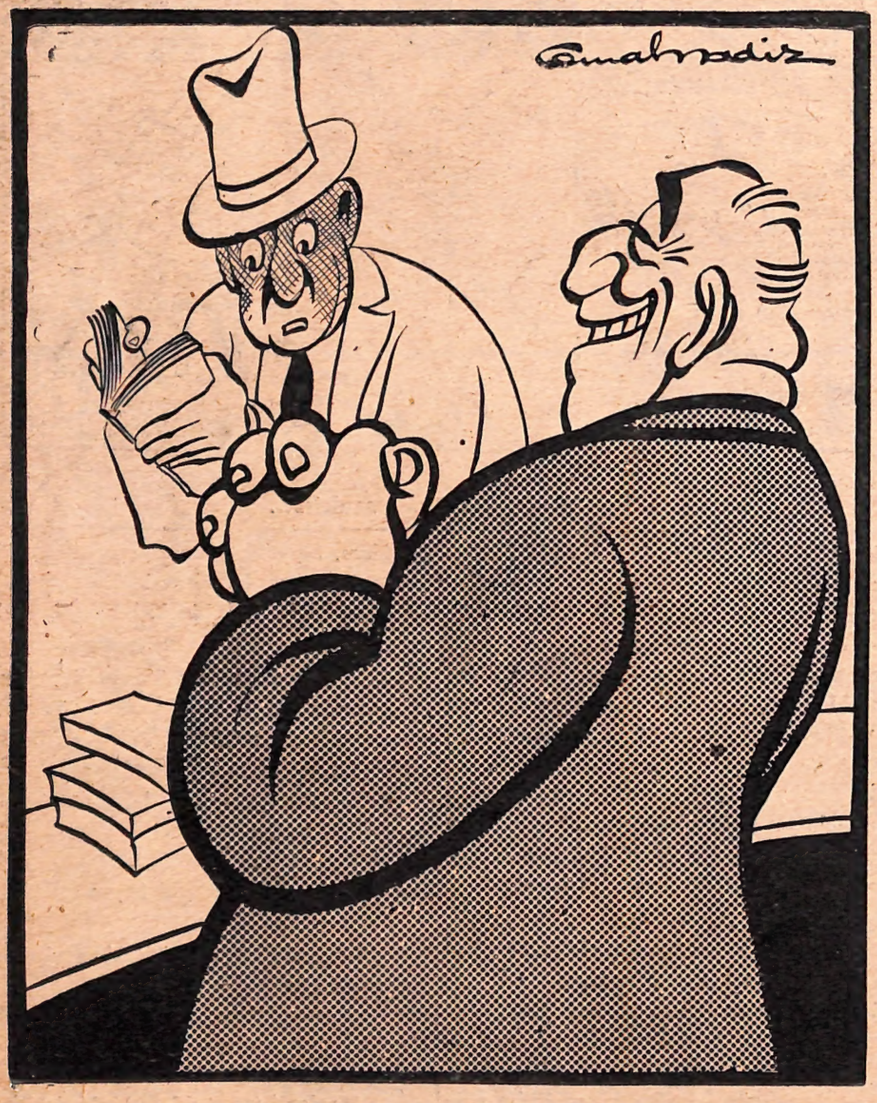

Müşteri — Bu nasıl edebî roman yahu?.. Pek yüz kızartıcı.. Pek açık saçık!.

Kitapçı — Menşur kelamdır bayım: Edebi edepsizden öğrenmeli!.

ARAP KIZI..

Bir elleme kömürsün,
Kıvırcık arap kızı;
Sen vallahi ömürsün,
Kıvırcık arap kızı!..

Şuna bak hele hele,
Kolayca geçmez ele;;
Bir karanlık mes'ele
Kıvırcık arap kızı!..

Vücudu sanki sırım..
Kırıtır kırım kırım,
Saçları kıvrım kıvrım,
Kıvırcık arap kızı!..

Gündüzleri bir fener,
Gece olunca söne;
Ben hoşlandım kim ne der..
Kıvırcık arap kızı!..

Bakındı cakasına,
Kırmızı hırkasına;
Gel kapı arkasına
Kıvırcık arap kızı!..

Külhanî

Gazete fiatları münasebetile :

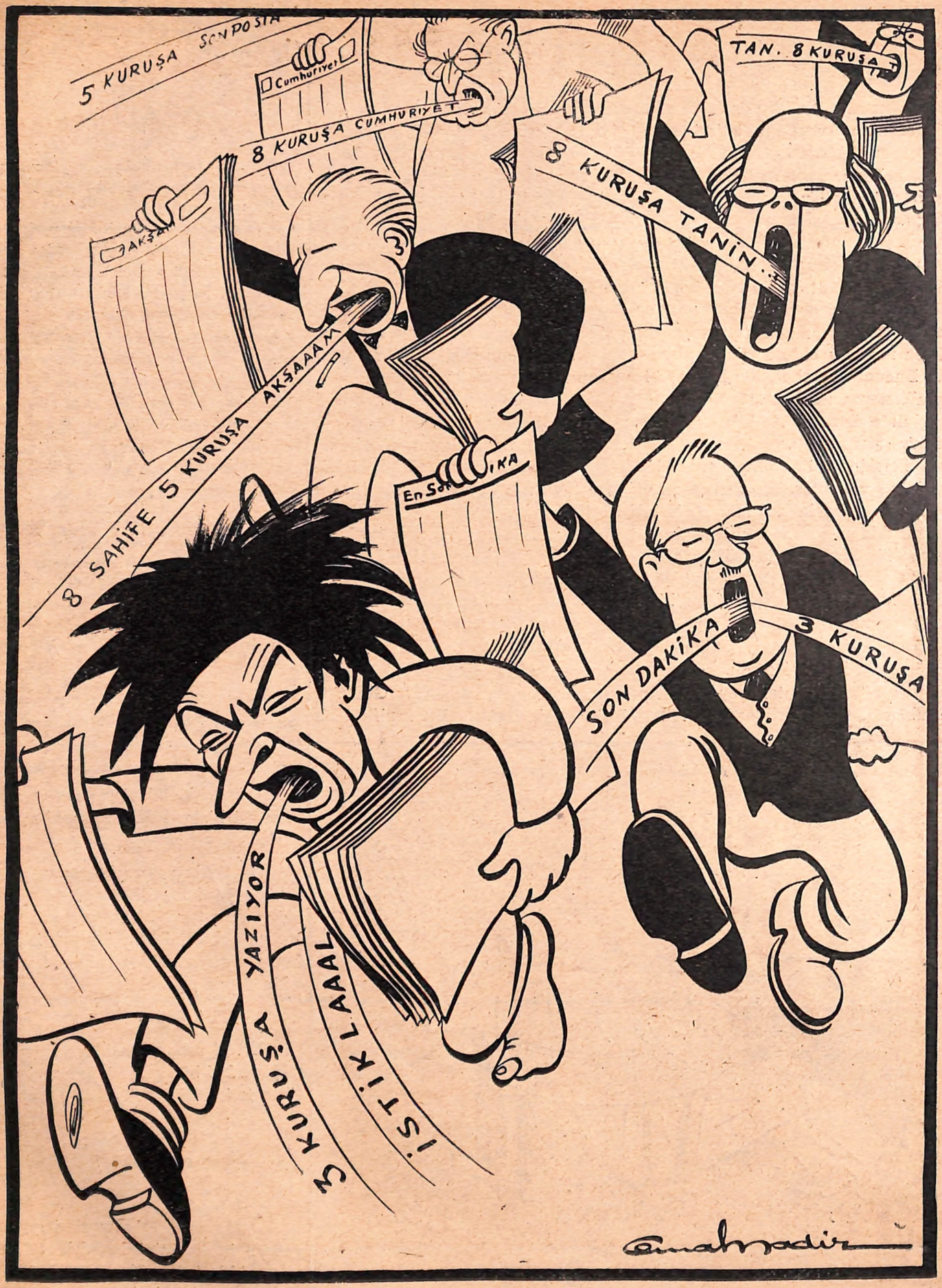

«Cümlenin maksudu bir amma rivayet muhtelif!..»

Hikâye :

Adam sarrafı !..

19 uncu asrın ilk yıllarında yani Napoleon'un Avrupa milletlerine nefes almak imkânları verdiği günlerde, madam Bono, Paris'in tenha bir köşesinde küçük bir lokanta idare ediyordu.

Bir gün, hemen bütün müşterilerin yemeklerini yiyerek dağıldıkları bir sırada, lokantaya iki kişi girmişti. Bunlardan biri orta boylu, diğeri uzun ve yaşlıydı. Güzel giyinmişlerdi. Kibar insanlar oldukları anlaşılıyordu. Bununla beraber, hiç kimseye inanı olmıyan madam Bono, bu iki meçhul müşteriyi tetkik etmekten kendini alamamıştı.

Yemeklerini yedikten sonra bir müddet konuştular. Bu arada madam Bono, uzun boylu adamın, ceplerini karıştırdıktan sonra aradığını bulamıyan bir kimsenin teessürile, arkadaşına yavaşça bir şeyler söylediğinin farkına vardı. Ve lokantanın biricik garsonuna:

— Jorj; bu adamlar hakkında ne düşünüyorsun? diye sordu.

— Yüksek bir tabakaya mensup oldukları anlaşılıyor, madam. Kibar insanlar.. Bana kalırsa, bunlar sivil giyinmiş asîl askerlere benziyorlar..

— Öyle mi sanıyorsun? Bence bunlar alelâde birer hayduttan farksız!.. Hadi git, seni istiyorlar..

Müşterilerden uzun boylusu garsona adını sorduktan sonra:

— Evden alel'acele çıktığım için çantamı unutmuşum, dedi. Çok müteessirim. Bu zat ise hiç bir zaman yanında para taşımaz. Güç bir durumda kaldık. Borcumuzu öğrenebilir miyiz?

— Sekiz frank, efendim.

— Alâ. Size sekiz frank göndereceğim. İtimat edebilirsiniz.

— Teşekkür ederim, efendim.

— Şu saati rehin olarak bırakıyorum. Parayı getiren adama iade edersiniz.

— Ne münasebet efendim? Rehin bırakmıya lûzum yok.

Ve garson kendilerini büyük bir ihtiramla selâmlıyarak kapıya kadar selâmetledi. Madam Bono hiddetinden köpürmüştü:

— Budalâ herif, diye bağırdı, ben sana söylemedim mi? Gitti işte bizim sekiz frank!.. Bu herifleri bir daha görürsen iki olsun. Rehin saat meselesi bizim bildiğimiz eski oyundur!..

— Sekiz frangı hesabıma geçirirsiniz madam. Fakat şurasını hatırlatmak isterim,ki biz garsonlar insanları çehrelerinden tanırız. Biz adam sarrafıyız. Göreceksiniz ki bizim sekiz frank gelecektir.

— Görüşürüz..

Ertesi sabah lokantaya saray uşaklarından biri gelerek garson Jorj'u görmek istediğini söyledi.

— İşte kendisi..

— Jorj siz misiniz?

— Evet.

— İmparator hazreytleri iyi niyet ve insaniyetinizden dolayı size müteşekkirdir. Şu 25 altını gönderdi. kabul etmenizi rica ediyor!..

Nakili: Mustafa Şerif

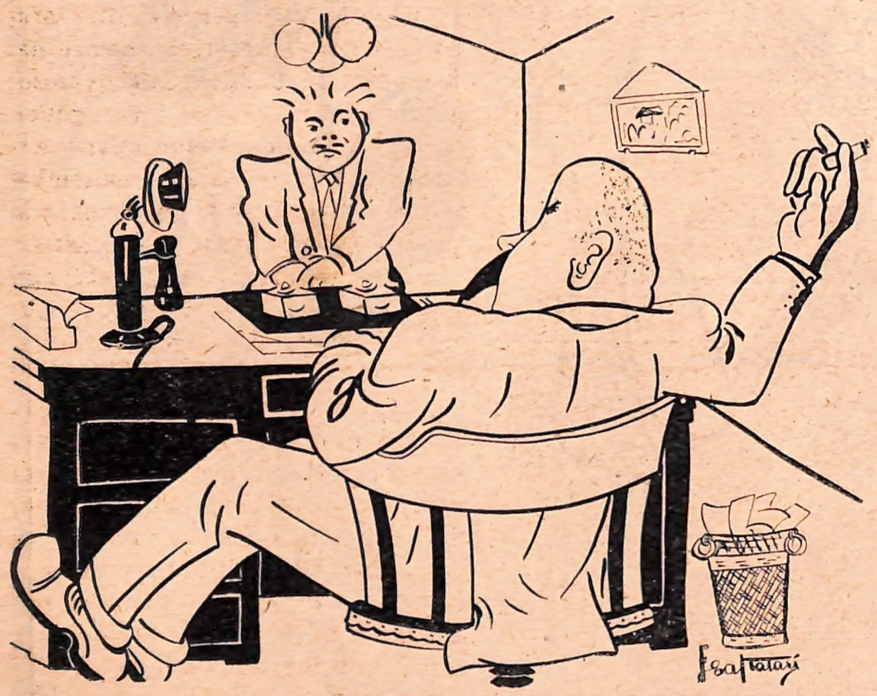

Yeni patron — Neden satış olmuyor?.
Eski tezgâhtar — «Mort Sezon» var bayım!..
— O da kim oluyormuş.. Hemen atın o münasebetsizi mağazamdan!..

Bâki kalan bu kubbede

Azat!..

Defterdar Sarı Ali efendi on yedinci asır ortalarında yaşamış Türk maliyecilerinin en namlılarından biridir. Devlet hazinesi uğruna hatır ve gönül tanımıyan bir adamdı; defterdarlığında, birer yolunu bulup açıktan maaş alan büyük küçük pek çok kimsenin maaşlarını kesmiş, bu yüzden hemen herkesi kendisine düşman etmişti. Ölüm haberi işitilince ne kadar düşmanı varsa sevinç ile cenazesine koşmuş, namazı kılındıktan sonra da yer yüzünden biran evvel kaldırmak için tabutunu, camiden mezarlığa âdeta koşaradım ile götürmüşlerdi. Hatta öyle ki, eşi dostu ve evlâdı, uşakları ardından yetişememişler, soluk soluğa mezarlığa vardıkları zaman, efendiyi gömülmüş bulmuşlardı!..

O zamanlar bir âdet vardı, zengin bir adam ölünce, ailesi, ruhunu şadetmek için mezarının başında cariye yahut kölelelerinden bir veya birkaçını azat ederlerdi. Sarı Ali efendinin oğlu da, mezarının başında babasının emekli bir kölesini azat etmiye kalkmış, nâşının gömülmesindeki azizliği edenlerden biri:

— Efendi oğlum, köle azat etmiye hacet yok, babanın ölümü ile biz cümlemiz azat olduk!. demişti.

Amcabey'in
Mizahî Romanı : 15

Banker Arif!

Yazan : SERMET MUHTAR ALUS

— Kuzum çocuklar, yavaş konuşun. Karı kocasınız. Kavga sanırlar da konukomşu barıştırmıya gelir! Hımhım lâkırdı eden yaşlı kadına düdük gibi öten taze de çemkiriş:

— Kuzum anne, otur oturduğun yerde, bizim işimize sen karışma. Kavga etsek de kel kâhyamız yok. Burası babaannemin Şehremininde ki Uzun Yusuf mahallesi mi, yoksa annenin Kasımpaşadaki Tabanî mahallesi mi? Burası Suadiye ayol. Kibarların, zenginlerin, alafrangaların yaatğı. Buralarda değil kavga döğüş birbirini kıtır kıtır kessen aldırış etmezler; ne var, ne oluyor diye burun sokmazlar. Değilmi ki parazenta olmamışlar, tanışmıyorlar, kılları bile kıpırdamaz.

Lombozlardan akseden seslere gelince:

— Uhu, gitmiyor muyuz plâja bu saban? Saat (elevn); yok haberin senin...

— Biraz daha bekle, boks antrenömanı yapacağım Sava!

— Çok gecikeceksin, yoksa çabuk bitireceksin?

— (Ten), nihayet (fiftin) dakika kadar...

— (Olnayt) !

Tam o saniye, hintorozu ötüşü gibi, yani çatal çutal bir bağırtı:

— Annneee! Anne be! Havyar kesme, bak buraya!..

— Mama mı istiyorsun kazık oğlan? Ne diyeceksen yavaş söylesene yezıt, kâfir. Sandal bedestenindeki mücevher tellâlı Ahmet efendi gi bi bar bar bağırma diye kaç kere tenbih ettim.

— Benim deniz donum nerede?

— Manyanonu mu istiyorsun Fiko?

— Ha bileydin şunu!.

— Hangisini soruyorsun?.

— Kaç tane var be? Olmuşu da bir, olacağı da bir. Nereye koydun onu?

Şimdi bu seslerin, lâfların sahiplerini de bildirelim. Geçkin (şöfere) kızan, Banker Arif; onun çingene kılıklığını (otomofil) lerine yakıştıramıyan, büyük kızı bayan Memnune onun sözünü balla kesen Memo, kocası bay Hamit; komşuların kavga sanıp gelmesinden korkan hımhım, Bankerın karısı bayan Binnazdı.

Lombozlar katındaki Uhu ile Sava, karun misal zenginin biri kız, öteki, erkek olan, Meşrutiyet çıktığı yıl doğdukları için Uhuvvet ve Müsavat adları takılan ikizleri; hind horozu sesli Fiko da 14-15 yaşındaki torunu Faikti. Umumî harpte Harbiye nezareti Levazım dairesi müteahhitlerinden, velinimet ve sebebi servet Ramazan zade Faikten dolayı, toruna teberrüken bu isim takılmıştı.

Köşkün yazlama merdiveninden yukarı çıkalım. Antre, tıpkı vapurlardaki gibi daraş; gerisinde boydan boya bir camekân, sağa sola bir koridor uzanıyor. Camekânın camları buzlu ve çoğu koyu renkli olduğundan ortalı loş.

Beş altı adım sağa yürüyoruz. Kapıları ardına kadar açık bir oda. O kattaki sesler bahçeye hep oradan taşıyor. İçeri girelim:

Burası hol nev'inden misafir salonuydu. Yanında (salamanje) vardi Her ikisinde döşeme, davama, möb-

— Elâlem içinde kadının ayaklarından mantar pabuçları çekmiye utanmadın mı?..

— Ne yapayım bayım, vapur su alıyor dediler...

lerle lüks mü lüks: Pencere tülleri açık eflâtun ve mor Sisam çiçekleri, işlemeli, nikel çubuklara halkalarla takılı perdelerin XV. Lui stilindeki kanapeler, koltuklar (bordo) renginde, kabuk gibi, en ağır ipekli kumaştan, kabartma kadifelerle nakışlı. Pençerelerin önünde pufla gibi bir sedir; kenarında sırmalı, kılapdanlı canfes yüzlere geçirilmiş uzun yastıklar; üstünde Hind şalından örtü. Parkenin şurasına burasına yayılmış Buhara, Şiraz seccadelerinin kiminin zemini çividî mavisi, kimininki bir vakitlerin modası tango, kimininki de çayır yeşili renginde.

Geri tarafın bir köşesinde fildişi kakmalarla pıtrak, arabesk bir konsol; üzerinde telefon. Öbür köşesinde, kârıkadim yatak ambarlarına benzer, dörtköşe, dümdüz, masif ceviz ağacından bir alâmet, kapağı aralık olduğundan ne idiği seziliyor: Gramofonlu, her halde bir düzüne lâmbalı, İstanbulda bir eşi daha görülmemiş radyolardan.

Lombazvarî pençerelerin tarafında, karşılıklı köşelerde, hemen hemen adam boyunda iki Japon vazosu; içinde kâğıttan envaı çiçek: güller, lâleler, sünbüller, kasımpatları; altlarında palmiye taklidi, muşambadan yapraklar, yanlarında, yine arabesk, fildişilerle süslü, kısa masalar; kübik, yayvan puflar. Aralarına, yağlı boya yarı çıplak kadın resimleri bulunan, kapalıçarşı zanaatkârlarının eseri yastıklar, gelişigüzel atılmış.

Duvarlar tablolarla, fotoğraflarla o kadar dopdolu ki sanki resim sergisi. Som yaldızlı koca koca çerçevelerde, yüksekkaldırım başındaki dükkânlarda satılan, taş basması dağ, orman, çağlayan manzaraları. Sinema yıldızlrına ait ağrandisman portreler: Billie Dove, Rodolphe Valentino, Clara Bow, Brigitte Helm, Willy Fritsch, Ramon Novarro vesaire... Tavan hizalarında, kimlerin olduğunu kestirmek keramet sahipliğine bağlı, 6×9 bayunda, küçücük küçücük enstantaneler. — Arkası var —

Amcabey Boğaziçinde!..

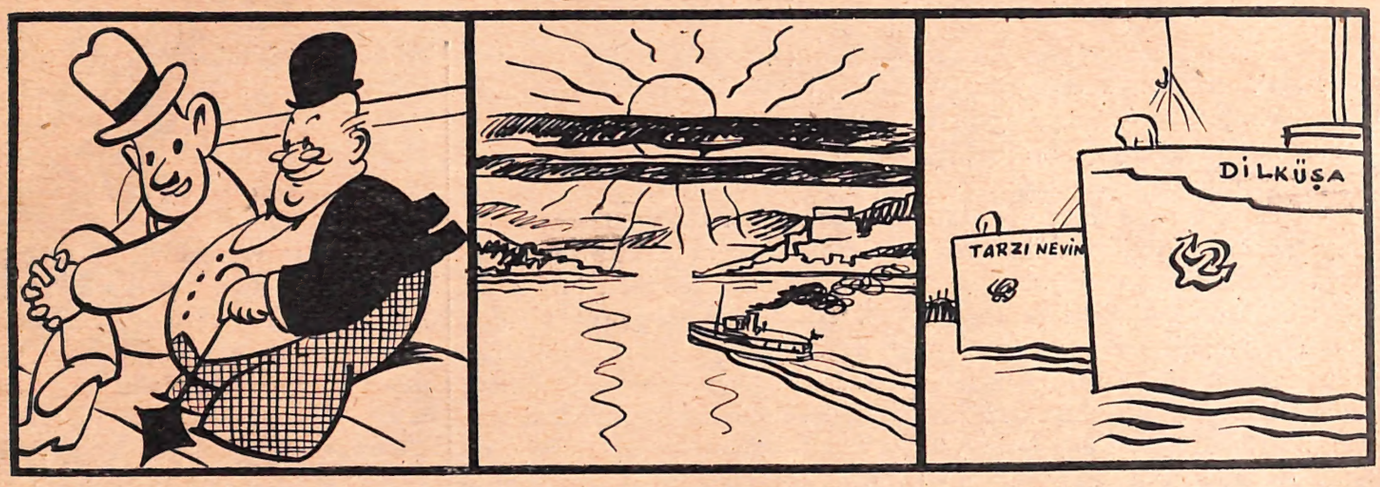

— Dil işlerine İbrahim Necmi Dilmen karışır Amcabey ama ben de birkaç lâf edeceğim..

... Meselâ günün birinde şöyle Bir Boğaz safasına çıkayım diyorum..

... Fakat cefa, daha vapurların adından başlıyor...

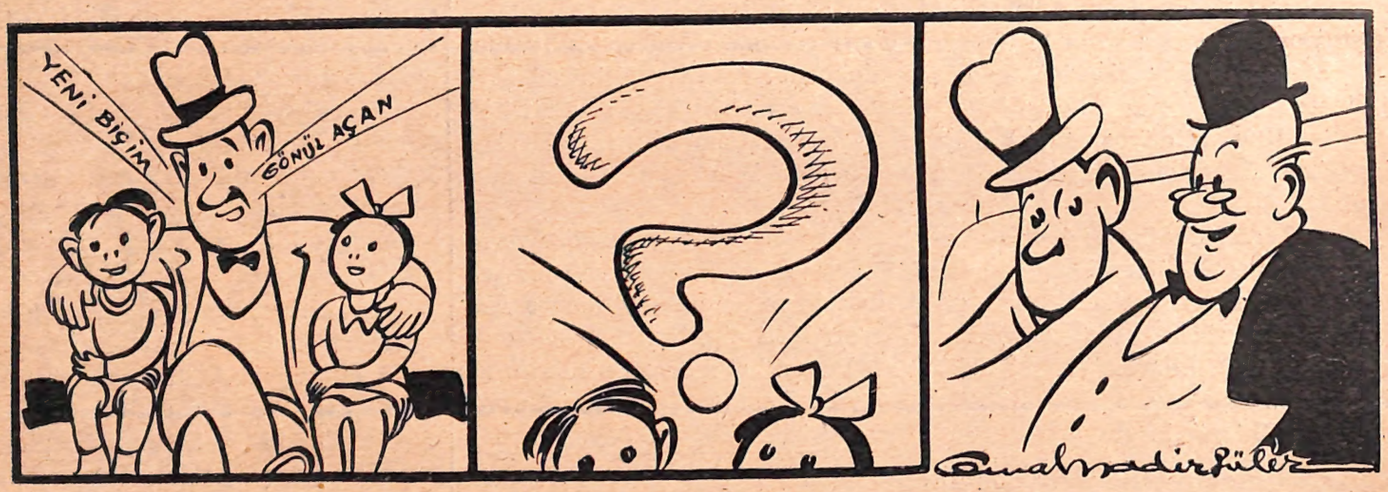

... Bütün yolculuk, bu antika isimleri, çocuklarıma tercüme etmekle geçiyor...

... Ve nihayet sıra «Şirketihayriye» nin mânasına geliyor..

A. — Sakın bunu tercüme etme!.. Belki o sırada vapur gecikmiş, yahut fazla yolcu almıştır!

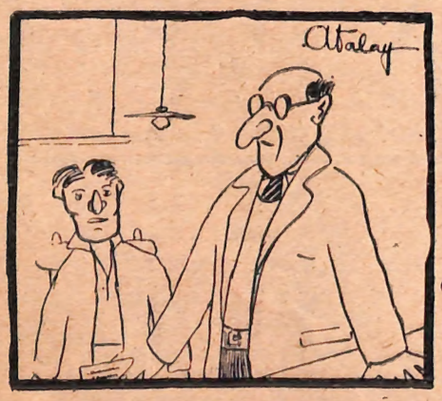

Hasta — Evvelki doktor «kalbin yorulmuş!» dedi!..

Doktor — Merak etmeyin, ben dinlendiririm!..

(Meçhul kahramandan devam)

— Hayır!

Bu cevap karşısında, artist, durdu, yutkundu:

— Demek, seyircisiniz?

Hasta olduğum zaman benden kaçan; harp, ateş, ölüm lâkırdısından korkan, yaraya, kan lekesine bakamıyan artist, elini masanın kenarına vurdu, bağırdı:

— Allah aşkına muharebeden konuşalım!

Mahmut Yesari

Müttefikler Pompei'de:

— Hele şükür, topsuz, tüfeksiz bir şehire girdik!..

KÜÇÜK İLÂNLAR

● İstanbul tramvaylarına konan yasaklar o kadar çoğaldı ki bunları bellemek değme babayiğitin -hele bizim gibi, Belediye yasaklarına kulak asmıya pek alışmamışlarınharcı değil. Bunu düşünerek Divanyolunda bir dershane açtım. Eski ve yeni tramvay yasaklarına dair tatbikatlı dersler veriyorum. İsteklilerin, kayıtlar kapanmadan, müracaatleri.

● Bu kere Davutpaşa caddesinde açtığım kasap dükkânında her türlü et bulunduğumu ve civar halkına bir hizmet olmak üzere işbu etleri her gün öğleden sonra bedava seyrettirdiğimi ilân eylerim.

Kasap: Hayrullah

● Fiatlarile meşhur Beyoğlu caddesinin başında bir emanetçi dükkânı açtım. Bayanlarile beraber bu çarşıya alışverişe çıkan sâyın bayların, ne olur, ne olmaz, akıllarını bana emanet etmelerini tevsiye ederim. Ücret ehvendir.

Emanetçi Dursun

DAVET

Taksim ve Eminönü meydanlarının güzelliğini bozmamak için kapalı durak yapmıya izin vermiyen şehir mütehassısı bay Prost'a:

Yağmurlu ve rüzgârlı bir günde Taksim veya Eminönü meydanına teşrif ederek bizimle baraber tramvay beklemenizi rica ederiz, saygılar.

O semtlerin yolcuları adına

A. B.

TEŞEKKÜR

Dün tütüncüden aldığım kibrit kutusundan bir tane bile başsız kibrit çıkmadığı için İnhisarlar idaresine teşekkür etmeyi bir vicdan borcu bilirim.

Bir orta halli

TE - KA - DE
Alman Radyoları
3 dalgalı 98 liradan itibaren
TAKSİTLE
OSMAN ŞAKAR ve ŞERİKİ
Galat Bankalar Cad. 59

Bulmaca

Şu gördüğünüz resmin üstüne soldan sağa ve yukarıdan aşağı dört tane düz çizgi çizeceksiniz. Fakat bu çizgiler öyle ustalıklı çizilecek ki, çizgilerin biribirini kesmesinden meydana gelecek her üçkenin içine iki uçakla bir bina isabet edecek. Haydi çizin bakalım!..

T. İŞ BANKASI
Küçük Tasarruf Hesapları
1943 İKRAMİYE PLÂNI
KEŞİDELER : 1 Şubat, 3 Mayıs, 2 Ağustos, 1 İkinciteşrin tarihlerinde yapılır

1943 İKRAMİYELERİ

1	adet	1999	Liralık	= 1999 —	Lira
1	»	999	»	= 999.—	»
1	»	888	»	= 888.—	»
1	»	777	»	= 777.—	»
1	»	666	»	= 666.—	»
1	»	555	»	= 555.—	»
1	»	444	»	= 444.—	»
2	»	333	»	= 666.—	»
10	»	222	»	= 2220.—	»
30	»	99	»	= 2970.—	»
60	»	44	»	= 2640.—	»
250	»	22	»	= 5500.—	»
334	»	11	»	= 3674.—	»

Türkiye İş Bankasına para yatırmakla yalnız para biriktirmiş ve faiz almış olmaz, aynı zamanda talihinizi de denemiş olursunuz.

Sahibi: Sermet Muhtar Alus
Neşriyat müdürü: Rıza Yücer
Basıldığı yer:
CUMHURİYET MATBAASI

Amcabey

SİYASÎ MIZAH MECMUASI

Sayı: 46

Amerikan amcanın bir taşla iki kuş vurduğunun resmidir!..